

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

72. szám.

Pest, június 7. 1848

Nem kell táblabíró politika.

Előfizethetni Pesten, csak a kiadó-
nál (a Beimelféle nyomdában, aldu-
nator Piaristák épülete) vidéken a
k. postahivataloknál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve félévre. Pes-
ten házhozhordással 5 ft. Vidékre pos-
tán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Pesten 2 ft 30 kr. vi-
dékre postán 3 ft 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak hely-
ben, s a hónap első napjától számítva
1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábo-
zott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. pp.
fizetteük.

Pest június 7.

Én vagyok az, drága szerkeztő, önnek dolgozó
társ, Kopogó.

Én va yok az, ki megirtam egyszer, milyen
szép az a macskazene. Nagy örömmre esik drá-
ga szerkeztő, hogy ezen classicus cikkem még
Bárány Ágoston táblabírónak is tetszett.

Azonban ne kívánja ön, szerkeztő, hogy va-
lódi nevemet kitegyem, ez nem volna okos tett.

Hivatalban vagyok, s megtudná ki vagyok,
olyan szépen kicseppentenének mint ha soha ott
sem lettem volna. Mert mindamellett, hogy ön
azt nem hiszi, ez a mi új bürokratiánk csaknem
türelmetlenebb mint a régi.

Mi hivatalnokok, mi mindnyájan famosus kép-
mutatók vagyunk. Ha a minister előtt vagyunk,
ugy sápitunk s annyira halálíg elcsudálkozunk,
hogy lehet ember, ki olly nagy és infallibilis em-
berek ellenében legkisebb szót is mer emelni.

A minister nyájas velünk. De ugyan megjárja
a kedves ember, ha többen is vannak ollyan legé-
nyek, mint én.

Collegaim mind alázatosak. Egymás ellené-
ben borzasztóan bizalmatlanok. — Ön tudja, hova
kell e szük időben lelkünk minden bizodalmi ter-
ményeit oda hordanunk.

Tegnap a mi büreaunkban irtóztatván főzték
önt. Én is segitettem nekik. Sőt isten bocsásd meg
egy viczet is ki találtam szalasztani.

Beszéltem ön ellen igen kemény dolgokat.
Csaknem helybenhagytam egy bizonyos Casinói
egylet eljárását, a honnan a ministeriumnak csak
azon feltétel alatt szavaztatik bizodalom, ha önt
rögtön becsipeti, mert ha nem két hét múlva a
billárdszoba ablakából kitűzendő a vörös zászlót

Beszéltem ön ellen. Mea culpa, mea culpa,
mea maxima culpa.

Igen ám, de mit gondoltam!

Mindjárt leírom. Vegye be ön lapjába, azok ha
rosszul is, mégis oda fognak illeni.

Azt gondoltam magamban, hogy mi mindnyá-
jan, kik itt a büreauban vagyunk, és dicsérjük,
magasztaljuk és bámuljuk azokat, kiket a köteles-
ség úgy hozza magával, nem érünk egy sakóvát.

Épen hogy elég ügyességű képmutatók va-
gyunk, hogy midőn egymás szemébe nézünk,
megtartóztatjuk magunkat a nevetéstől.

Ugy van, a nevetéstől, mert mi tön utfélen azt
mondjuk, hogy egy független magyar ministerium
alsóbb rendű hivatalnokai vagyunk. — Pedig
dolgainkról itélve az ördög sem mondaná ezt.

Szerkeztő! nem efféle baszontalan irkafirkák-
kal volna akkor bajunk ha a mi kormányunk úgy
viselné magát mint kormány — mint egy ország-
ban a legfőbb hatalom: és különösen minden má-
sok felett alkalmasok az ország függetlenségét
megalapítani.

Ezt pedig a parlamentaris kormány ideájával
együtt járna.

Világosan fejezem ki magamat.

A magyar rettenetesen megszokta azt, hogy ő
másod rangu nemzet legyen, hogy felette és exist-
entiaja felett mások örködjének.

Eddig igen könnyű volt politicusnak lennünk.
Beszéltünk saját beldolgainkról. És biztosan vol-
tunk, hogy kül ellenség meg nem támad minket.
Austriának nagyszerűen állott érdekében, hogy
minket megvédelmezzen.

Most magunkra vagyunk hagyva. E pillanat-
ban Austria úgy, miként europai első rangu
hatalom, többé nem létezik. Nekünk magunknak
kell védelmünk után látni, mert ha magunk nem
mentjük meg magunkat, az isten sem ment meg.

A magyar politika eddigi képviselői, a tábla-
bírák el vannak ragadtatva, ha tekintik a köze-
lebb múlt országgyűlés eredményeit.

Parlamentaris kormányunk van. Önkormány-
zattal bírnak, de e percztől fogva a legrettenetesb
feladás terhe alatt köteleztünk a hazát megvé-
deni. —

Most a kérdés csak az, ha valjon elég erősek
vagyunk-e magunkat, annak módja szerint, ide
számítva a szövetségkeresést is, megvédeni.

Azt hiszem igen.

De meg vagyok győződve, hogy a ministerium
jelen politikájával csak a magyarok istenének
elégge nem hámulható türelme mellett.

Satírák satírája az, a mi hazánk leglelkesebb
fiaival, az önkényesekkel történik. Olvastam a lap-
jának e tárgyban irt cikkeit.

Engedjen ön nekem lapjában néhány cikkre
való helyet.

Ne gondoljon ön a vidékiek felzugasával. Én
önt ollyan embernek tartom, ki nem retten vissza
az ijesztgetésektől. — Vagy ha ezek nem pusztá-
i jeszttgetések, legyen ön áldozata a szabad szó-
nak, ha a sors úgy hozza magával, csak hogy ön
arra tekintsen, mi önnek hazafini kötelessége.

Ha ön bele egyezik, e következő tárgyakról
akarnék egy egy cikket írni.

Ama szegény politicáról, mellyet a ministerium
a horvátok ellenében követ, melly nem másra me-
gyen ki, minthogy a jövő gyűlésre az ügy palli-
ativ cura alatt némileg elsimitatván, a táblabírók
reá nagy ament mondhasanak.

Irok egy cikket az önkéntes sereg felállítá-
sáról, a par excellence grand seigneuri modorban
történt eljárásról.

Irni fogok arról, mint hanyagolta el a minis-
terium felhasználni az ország annyi szellemi és
anyagi forrásait, mellyeknek különben a haza biz-
nek kellett volna lenni.

Megírom önnek gondolatimat, mik a ministe-
rium általános politicáját tekintve ollykor elmémbé
ölelenek. Meglátjuk, mi cél tűnik ki eljárásaikból.

És ha ön azt hiszi, hogy cikkeim nyomatásra
érdemesek, megkísértem jellemezni, mi az a politi-
kai meggyőződés, és mennyit számolhat a világ
bár melly kormánya azon bizodalmi szavazatokra,
mellyek őt hatalmának fénykorában mindenfelől
érik. —

A viszontlátásig szorkeztő.

Kopogó.

Pest jun. 7.

Fogadni mernék, hogy midőn ön megpillan-
totta leveletem, előre tudta, hogy mi lesz benne.

Tegnap este érkezem meg Bécsből, hova, úgy
mutatkoznak a dolgok megint visszamegyek, és
mire érkezem meg!

A ministerium csak úgy könnyedén elszakít
három vármegyét az országtól.

A ministerium midőn az erdélyi uniót a papi-
ron meglátta, úgy tett mint a szerencsés kártyás,
a bancjegyeket és arany pénzt összeszedi, az ezüst-
töt oda veti a kelnernek.

Erdélyt elfoglalta, három megyét pedig Sze-
rémet, Verőczét és Posegát elveti.

No hiszen csak az kellett ennek a magos mi-
nisteriumnak, hogy miután éh-tellen politikájával
az ország existentiáját folytonos veszélyben
tartja, az ország belrészciben a fenálló kapcsot
ő maga kezdje bontogatni.

Hogyan! — Magyarország első független s
felelős ministeriuma, miután még a posonyi tábla-
bíró congressus is körömszakadig küzdött a mel-

lett, hogy Verőcze, Szerém és Posega nem Slavonia, miután az diplomacie meg van mutatva, hogy a magyarok a Szávaig mindent elfoglaltak, hogy a valódi Szlavonia csak a kulpan tul kezdődik, Croatia pedig a török alatt van, miután az oppositio, s velök együtt a jobb lelkű conservatívek évek óta küzdenek, hogy ezen megyék magyar megyék, és koránsem kapcsolt rész, és csak a bécsi politika néhány bérlettjei merték az ellenkezőt állítani.

Most az oppositio első emberei közül alakult ministerium egész kényelemmel e három megyét diplomacie kapcsolt részeknek declarálják.

Tessék megolvasni Szemere Bertalannak a tegnapi Posti Hirlapban VI. szám alatt közlött gyáva és nemzeti önértéküket tökéletesen leverő ministeri rendeletét.

Mit gondol ön szerkeztő, mit fog mondani az ország ezen lealacsonyító capitulatióra. Hiszi ön: hogy Szemere Bertalan a phrasismacherek nagymestere megállhat a képviselők előtt.

Am hidje ön ha tetszik, én ha magamba is maradok, még sem hiszem.

Magyarországra nézve már az is gyalázat, hogy egy minoritás kedvéért itt a ministeriumnak kell fordítókat tartani.

Két nyelven levelezés! szegény kisszerűség, nyomorult apróskodás. A dolgok illy állásban a magyar szöveg bár mennyire is neveztessek eredetinek, csak holt betű, tökéletes satira, s egy sokkal több, mint haszontalan papirvesztetés, s egy irnok sárba...

A ki országunkban uralkodó nyelvünket nem érti, ám tartson magának ügyes fordítót, eskesse meg és tegye őt felelőssé.

A ministerium a magyar nyelv ügyében hasonlíthatatlanul alantabb jár mint azon törvényezők is, mely a múlt országgyűlésen felterjesztett, de választ rá nem sürgetett, nem is volt szükség rá, mert a kormány mi magunk, az oppositio letünk, nyelvünk természetes jogaiba viszatételében többé articulusra nem volt szükségünk.

És illy helyzetben történik velünk ezen kis-lelkű capitulatio.

Emlékezzék ön vissza szerkeztő, a régibb időkre, tudja-e, hogy az 1848-dik országgyűlés óta hány megye feltöretlenül utasította vissza e három megye latin levelét?

Mért? mivel e megyéket mind eddig kapcsolt részeknek nem tartották!

És most a ministerium nekik megengedi, hogy horvát vagy szlapon nyelven levelezzenek — Bizalmat az oppositoból alakult ministeriumnak.

De csak legalább a ministerium ha tesz valamit, kilátszanék belőle a bátorság; hogy például kész felelni azért a mit tesz, de ők azzal a kecske és káposzta féle politikával utána írják, hogy a kapcsolt részek levelezéseikben a horvát vagy szlapon eredetin kívül még magyar fordítást is küldjenek.

Még sem járt le ideje ezen antediluvianus elkopottságoknak.

A szlávok kaczaghatnak győzelmükön, mit egyedül csak vak ijesztgetéssel csikartak ki tőlünk. —

Mi van még hátra?

Az, hogy nem sokára ezen emberek azt fogják viszont követelni, hogy már most Temes, Bács és Baranya a régi Slavonia, Verőcze, Szerém, Po-

sega, Croatia. A mostani Horvátország már Dalmatia, Fiume pedig plane Olaszország.

Mi majd küzdünk újra három megyénkért, lár-mázunk, diplomaticus adatokat hozunk fel, s győzelmünk után, ha e három megye mint az észéki polgárok őszinte és bizodalmas hangon fognak kérelemmel Pestre járulni, a ministerium nagylelkűen megint oda enged három vármegyét.

Jó lenne ezt a rendszert másfelé is követni. Példaul oda kellene éjszakon a szlávoknak vagy tiz vármegyét adni. Keletet adjuk a Bukarestieknek, nyugoton Sopronyt, Mozsonyt a németeknek Nagy Gedeon.

Mimosák.

A váciutczai k. k. privilegirte Tabaktrafik ismét megnyitott, a temesi — dettó k. k. Tabakfabrik ujlag munkálkodni kezdett.

Azt mondják, hogy a régi rendszernek ministeriumunk által hivatali állásban hagyott coriphcusai en masse kijelentették, hogy a pecsovicus dohánybolt ki nem nyitása esetére, készek inkább — hivatalaikról is lemondani. A ministerium megértvén ezen desperatus szándokot, a kérdésbeni boltot csupa emberszeretetből felnyitatta.

Reményljük, hogy nem sokára a lutrik is megfognak nyilni. Ezt mi is hangosan követeljük, mert szeretnénk már valamiben reményleni, már a ministerium erre nem igen szerez alkalmat.

A nemzeti színházban világitás, — ha nem csalódunk experimentum akar lenni arra nézve, hogy miként lehessen a selétséget illustringált kiadásban tüntetni elő. Mi ezen experimentumra nézve egy sokkal alkalmasabb példányt tudunk egy ministerialis urban, kiknek fejében ugyan egyiptomi selétség van s lelke is rendkívül fekete, de azért rendszeren illuminálva szokott lenni.

A Budapesti Hiradó már benne van a kutyanapokban, (the dog-days) legalább ugyan csak nyújtja nyelvét a hőség miatt melyet, sükertelen futkározásai, fáradozásai okoztak. Az előfizetési hó jelenlétét senki nálánál jobban nem érezi, minden nap tiz előfizető — marad el s rövid időn bizonyosságot teend arról, hogy sajtószabadság mellett a a rosz fenn nem állhat.

A lánchid építése óriásilag — marad. Egy magnétisált holdkörös nem rég azon megnyugtató jóvendőlést tevé, hogy 1900-ban, épen István napján fog a hid megnyitvatni. Szilárdságának megkísértésére, egy 1848-beli bizalmat szavazott hevesi táblabíró fog rajta először átmenni, büneinek sulya a váci felrakott fuvaros szekereknél sokkal nehezebb levén. Egyszersmind ekkor fog égni az első gázlámpa, de mi legnevezetesebb Fischer fagylaldájában a legelső magyar szó halatük marpueure ajkáról. Két percze ez után földingás leend s a szabadság tere meghasad, melyből két lángok közt fog kiemelkedni egy életkorrot szellem, kit senki sem ösmerend, de sokan a Divatlap rózsaszin lelkének fognak tartani.

Csernátóni.

Lássuk miként megyén a toborzás a vidéken.

Szegedről, június 2-dikáról írják:

Minister urak! miként is hangzik az a rendes őrsereg iránti felszólítás? nem de illyen formán: Hazafiak! Szeretett magyar hazánk láthatárán veszelyes felhők tornyosulnak. Minden hazafi szent kötelessége hazáját védeni. A törvény parancsolta nemzeti őrseregen felül szükséges haladéktalanul egy tizezer főből álló rendes nemzet őrsereg felállítása stb. E felszólítás óta két hét telt el, miért nincs az ige megtestesülve? — A felszólítás, nem hangzott a pusztaban el; a hon legtávolabb vidékeiről sietnek a honvédelem lobogója alá. — Én, ki e sorokat írom, s sokak mások 20, 30 mérföldekről jövének Szegedre, s mit gondoltok polgártársak, mi történt velünk? A kik még el nem felejtétek, hogy a magyar ministerium táblabíróból lett, könnyen kitalálja, hogy a ministerium táblabírási eljárása, több százakat luddá tett. Halljátok csak:

Május 16-án bocsátott közre ama felszólítás, hogy a kik a hon zászlója alá akarnak állani, jelentsék magukat a pesti, szegedi stb. hadfogadónál. Mi, kik a hon legvégsőbb s magyartalanabb vidékein az ellenséges elemek közepette lakunk, rég sovárogtunk a ministerium által kihirdetett haderő után, s mint álmaink valóságát karoltuk fel az ügyet, kitűzünk a toborzás lobogóját, és gyűjtünk közel 200 embert, s sietünk a kitűzött toborzási helyre, Szegedre elszállítani. — Mult hó 20-én indultunk el Temeváról, éjszaka 11 órakor érkezünk a városba, azon bizonyos hiedelemmel, hogy a szegedi hadfogadó kormány a vidékről érkezendő ujjoncok szállása s élelme iránt kétség kívül gondoskodott, s milly határtalan volt meglepetésünk, midőn a városba érkezünk, előre küldött megbízottaink a legnagyobb felindulással jelentik, hogy az egész városban nincs szállás, hogy a város nem képes bennünket elfogadni. — Igen polgártársak, mert a ministerium két hét után is a szegedi hadfogadás iránt egy betűnyi rendeletet nem tön. Szeged város lelkes tanácsa mindent elkövetett elszállásolásunk iránt, de éjkezőpén közel 200 embernek hol teremtse szállást. Ora hosszat csavargánk a városon keresztül kosul, míg végre egy szök udvarkába beakloztatánk, szabad ég alá, nem kaphatva csak egy maroknyi szalmát, hova fejünk lehajthatánk. A hűvös éjjel valahogy kibuzott, utazás s toborzási dözölés alatt kimerült nép másnap ismét szabad ég alatt az égető napon volt kénytelen tanyázni, s epeszű szomját poshadt ronda vízzel csillapítani.

Ha e haza annyira veszélyben van — a mint-hogy bizonyosan is van — midőn mindennap a legaggasztóbb jelenetek tanui vagyunk, mire való e táblabírói eljárás, miért nem lehetett két hét óta a szegedi toborzást felállítani? vagy önöknek tömérdek sürgetős dolguk van ugy-e bár? De lehet-e sürgetőbb a hon bátorsága biztosításánál. — Vagy ha csakugyan van (?) mire való volt az ujjonc szedést kikürtölni, s ennyi embert bolonddá tenni? Hát ha az illy eljárás elkedvetlenitén a különbben áldozat kész polgárokat, s ha a lelkesedés tüze a minister urak indolentiája miatt elcsücsülné a honvédelmi őrsereg, miként számolnak önök? Nekünk pedig nincs kedvünk, minis-

ter urak hanyagságáért egészségünk s életünk kockáztatni. Igen, mert köztünk vagynak olyan emberek is, kik a jólétet, tisztaságot s kényelmet ép úgy megszokták, mint a minister urak, s ez emberek egy hét óta a legsanyarubb élelem mellett, piszokban, egy szál gyékényen nyomorognak. A városi tanács régóta sürgeti a ministeriumot, gondoskodnék a mindinkább szaporodó ujonczok iránt; s az ember lelke facsarodik bosszúságában, midőn a minister elnök a város sürgetésére így válaszol: „a toborzási rendszabályok már sajtó alatt vannak.“ Köszönjük szépen! tehát a sajtó alatti rendszabályok onnan a sajtó alól a közel 400-ra menő ujonczokat szállással, ágygyal; tiszta ruhával ellátja, s a piszok miatt kiütetű betegségből kigyógyítja e szegény ministeri áldozatokat.

És itt még nincs vége a ministeri eljárásnak. Hogy a magyar régi typusát, a sujtásosságot el ne veszítse, minister urak gondoskodnak. Kedvük szótlan valami parádés sereget állítani fel, nekik nem elég az eddigi katonai mérték, öles emberekből akarnak táborat alkotni. A hadügyminister egy rendeletet bocsát, hogy csak az öt láb s két hüvelyk magas egyének véteessenek be a nemzeti őrseregbe. Mintha bizony az, a ki egy vonalkával kisebb, nem lehetne derék katona. A krassói ujoncz vizsgálatnál jön a mérték alá egy kiéhezett szikar szileztia, sovány mint a hering, a mértéket megüti, derék katona lesz, jön utána egy derék, izmos, egészséges magyar, ép mint az élet, utána egy másik szinte magyar, asztalos mindkettő, a minister urak cifra hadserege mértékéből hiányzik talán egy pár vonal, s el kellett bocsátani, nem lehet derék katona? Felszólíták menjen át a sorkatonasághoz, nincs kedvem válaszolni. Olasz- s Lengyelországban mások érdekléért harcolni, én hazámért akartam fegyvert fogni, ha a ministerek meg nem engedik, megyek haza.

Lelkünk sirt midőn e becsületes lelkes magyar fiut el kelle bocsátani. Mit gondolnak önök minister urak, mellyik lett volna jobb katona, ama szikar sehonnai sogor é, ki 8 krajczárért katona, — vagy ez izmos magyar, ki két ujjaközt elmorzsolna tiz amolyan kiehezelt sogort — s ki nem 8 krajczárért de hona függetlenségéért harcolt volna. És egy más oldala is van a dolognak. Mi 20,30 m. földről jövünk s néhány fot kiadánk míg ujonczainkat összeszedénk s Szegedre szállítánk. Temesből 112 úti meg a rendes katonai mértéket, most a ministeri mérték szerint legalább 40-nek vissza kell menni, a Krassoiak közül ismét vagy 30nak. Ennyi ember összeszedése, tartása s szállítása sok pénzbe került, hátha még azt hozzáadjuk, hogy Krassómegeye buztításul minden ujoncznak 10 pft. jutalmat adott. Miért nem lehetett e mértéket előre tudatni? most ennyi pénz haszontalan nem dobott volna ki. Minister urak, ki téríti meg e költségeket? Hát e szegény elutasítottakból mi lesz? Ezek között nem egy van ki biztos hivatalos bagyá el — mint magam is — kik mindenüket eladák; mi lesz ezekből, hol találnak menedéket, hivatal élelem ruházat nélkül, ki gondoskodik ezekről. — Nem gyalázat ennyi embert épen becsületességéért így büntetni, kétségbe esésbe taszítani?

Lajos Pülöp és családjának száműzetését a frank nemzetgyűlés kimondá. A törvényjavaslat ellen csak 64 szó volt, köztük Louis Blanc, Montalambert, Larockjaquelin, Lamartine nem szavazott, mit részéről igen nagy gyávaságnak s gyermekes politikának tartunk s valóban nem csudálkozunk többé azokon, kik őt gyanúsítják. Louis Blanc itt megmutatá, hogy ő elvek embere, s becsülésünkben szabad és független vélemény nyilvánítása által ismét nyert.

A törvény helyes vagy helytelen volta feletti ítéletet hozni nehéz. Ha a francia kormány által hirdettet humanitas és testvériség elvét tekintjük, azt nem kárhoztatnunk lehetetlen, de ha a pártokra szakadt Franciaország nyugalmit jövődjét tartjuk szemünk előtt, a törvényt bár kegyetlennek, de a józan okosságból s az önfenntartás ösztönéből eredetnek elősmerni kénytelenítettünk. Mi tiszteljük mind a pro, mind a contra szavazókat, s valóban nehezen tudnók magunkat elhatározni, mellyik rész iránt viseltetünk több becsüléssel.

Blanquis is elfogott. A fő czinkosok már mind hűsön vagynak.

A frank alkotmány kidolgozására kinevezett bizottmány munkálódása iránt a lapok különféleket írnak. Mint látszik, a bizottmány abban állapodott meg, hogy az alkotmány nem annyira theoriák és törvények hosszas és technicus fejtegetéséből, mint nagy elvek kijelentéséből álljon.

A bizottmány tagjait a legszebb buzgóság lelkesíti s valóban az egyesség és kibékülés bámulatos olly különböző nézetű férfiaknál, mint Mar-rast, Dussin, Considerant, Tocqueville, Coquerel, Vivien, Martius, Lammenais és Cornemin (elnök.)

A bizottmány a majus 27-iki ülésben a tervbeni alkotmány két legfőbb pontja iránt előlegesen határozott; az elnök javaslatára ugyanis, elfogadtatott, hogy csak egy Kamara s egyetlen elnök legyen, ki az egész nemzet által választassék. A választások időszakára nézve a vélemények meghasonlottak, némelylek 3, mások 4 évre akarták a képviselőket választatni.

Mint hiszik, 15—20 nap alatt a constitutió minden pontjai készen leopdnak, úgy hogy a nemzeti gyűlés a folyó hó vége felé már tárgyalás alá veheti azokat.

Gyurián és Bagó!

Jelen vásár alatt, egy tenyérnyi, piszkos nyomtatvány jelent meg, a hires budai Bagóféle nyomdában. —

Tartalma: legeslegújabb s leghitelese b hírek.

Melylek szerint, először is a nagy tiszteletű publicum körülményesen értesítettik a muszkáról, t. i. hogy már határainkon van s utjában az utósó árva gyermeket is felfalta legyen, s e szerint egy pár 24 óra alatt mindenki készen lehet

reá, hogy az Életképekben humoristice fényképezett muszkatempók, kancsuka, Siberia, krumplivirág, kaftán stb.

Budapesten a legragyogóbb divatban lesznek. . . Metternich Pétervárbán praesideal.

. . . Radecky meg Nugent mind egyaránt levágták az olaszokat . . . stb. —

Jaj neked magyarnép, ha a dolgok illy állásában még csak kis ujadat is mozdítani mered.

A tenyérnyi piszkos papiros négy v. krajczáron árultatik, és a csoportozó nép által roppant kapzsisággal kapdostatik.

Gyurián és Bagó! honnan szopta ön e híreket? Az újjából?

S mi czélből, quibus auxiliis, cur, quia, quare árultatja ön azokat?

Talán bizon az Álmodok s Emiliához levelek második kiadásához nem levén önnek szerencséje s hogy nyomdáját a rozsdá meg ne egye, illyen kapacitálgató cseppeket sajtolgat?

Gyurián és Bagó! önök roppant hazard emberek kezdenek lenni.

A vásári publicum hírek utáni kapzsiságára s könnyenhiúságára speculálgatnak per 4 mond négy krajczárával.

Maholnap millionairek lesznek önök.

A nagykiterjedésű ponyvairódalom pedig a rendőrség részéről is megérdemelne egy kis figyelmet. —

Ministeriumunk mindeddig nem igen nagy gondot fordított, a köznépek, a dolgok mikénti állásáról fölvilágosítására.

Elleneink pedig — mint az eddigi tényekből is ítélni lehet — igen szeretik e mezőt felhasználni.

Legalább fővárosunkban ennek elejét lehetne venni.

S vásár alatt legalább egy falat istoriát nem ártott volna összeírni vidéki népünk részére, melly nyomdárul nyomdára, boltból boltba jár, egy kis igazi historia után — s nem kap.

Ön pedig halhatlan Mercurja a Muszkának szűnjék meg ijeszgetni zugnyomdájának terményeivel jámbor utcai népünket, mert különben miután a ministeriumnak legkisebb gondja is nagyobb mint hogy a népet fölvilágosítsa, majd magunk leszünk kénytelenek önhöz többemagunkkal elsétálni s öntől drága Gyurián és Bagó a hírek valóságáról bővebb felvilágosítást kérendünk. —

Néhány elbolondított vidékiek.

Pápa vidék, jun. 1.

Polgár szerkeztő!

A parlagi életből had mutassak be egy vad virágot.

Tessék választani: a historia naturalis specificumai: mákvirág, ökörfarku-kóró, uti fű, lapu, vadkender, gyönyörű liliomszál, faramászó.

Ezek gyönyörű herbák, annyit mondhatok.

Gyönyörű liliomszál, ubi es? — csak ki a placzra!

Hic sum! kiált az illető, a mennyiből a fülön fogott ex abrupto szóra találhat.

Van szerencsém bemutatni tekintetes nemes nemzetes és vitézlő Bezeredy Kristóf (vulgo Kri- csi!) veszgrémmegeyi főszolgabíró urat a deve-

cseri járásból. Roppant despota, — candidatus muszka.

Az édes papája a pápai prefectus (vulgo, öreg teins ur) qualificált muszka.

Ah! nem mészese az alma fájától.

Kricsinél nem volt nagyobb bothós nem volt szélcs Magyarországon! A szegény adózok annyira ki voltak téve Kricsi ur duhós passiójának, hogy egy egész helyes jobbágyra évenként in durchsbhitt esett vagy 60 pácza.

Vigyén el engem a manó, ha nincs igazam! de ha nincs igazam, akkor követelek annyi logicit a manótól, hogy Kricsit fogja elvinni!

Ha a parasztnyuzókat classificálják, Kricsi lesz az első eminens, azután nem is lesz több eminens, a többi parasztnyuzó Kricsi után mind a secundába való!

Jelszava volt tizenkét pengő forint, vagy tizenkét bot, ez volt az ő proportiója, ez volt nála a regula aurea simplex.

Halljunk egy régi anecdotát róla:

Kricsi ur egyszer a vadászaton a tűz mellé állt, a tüzet rakó fiúnak azt mondja: csak szépen rakd azt a tüzet fiam, de hirtelen, mintha eszébe jutna valami, Kricsi ur a mellette álló plébánustól rögtön megkérdezé:

Reverende domine! est iste puer nobilis?

Felelet: Non, — est rusticus.

Rusticus? Nohát az ilyen amollyan az apád teremtése, rakd hamar azt a fát, mert huszonötöt vágatok rád!

És ez a parasztfaló most követ akar lenni.

Kricsi, Kricsi! mire nézed a napot? te akarsz követ lenni? a nép által akarod magadat megválasztatni? te, a ki azt mondad, hogy hatvan holdas táblát hajdu-maggal vettetsz be, hogy minden parasztra jusson egy hajdu.

Pfui taixel!

Sőt a mi több, a nemzetörség fővezéré is akar na lenni, persze falun, most jut eszébe: a dux imrat, miles obtemperat! úgy rémlik előtte, hogy ezt még valahol az iskolában hallotta, a — számarpadon!

Illyen gyönyörű népe van az istennek!

Nyuzták a népet, kivált Kricsi uram, szörnyű tetteit irtóztva említi a nép, a nép, mellynél ez a ficzko most fővezér és követ akar lenni!

Assecuro, tiz voktot sem kap!

Enyit ezuttal! majd rövid időn többet, ha lehet, a táiról is beszélünk.

Parlagi Johannes.

Magyar Mihál

könyvtárunknál megjelent s mindenütt kapható:

Szózat az Oláh-faj ügyében.

Irtá

Hatvani Imre

Ára 12 kr.

Nem kell

Szerzetes rend.

Irtá

Hamar Dani.

Ára 10 kr.

Magy. közép- ponti vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Május 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarban megjelenni.

Pestről Szolnok felé	személyvonat reggeli 6 órak.
" "	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
" "	személyvonat délután 2 ór.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 perc.
" "	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perc.
" "	Személyvonat délután 2 óra 15 perc.
Pestről Váczfelé	reggel 6 óra 30 perc.
" "	délután 2 óra 30 "
" "	" 5 " 30 "
Váczról Pestfelé	reggel 8 órakor
" "	délután 4 "
" "	" 7 "

Gőzhajók járása

1848-ik évi május 1-jétől kezdve.

Pestről Bécsig naponkint, reggeli 6 órakor, kapcsolatban Győrrel.

" Orsovára minden vasárnap, reggeli 5 órakor. Galacz és Konstantinápolyi kapcsolatban az oláh részen, és május 7- és 21-kén Odessával.

" " minden csütörtökön reggeli 5 órakor (minden 14 napokban egyesül Galacz és Konstantinápolyal a török részen)

E gőzösök megérkeznek Orsováról minden vasárnap reggeli 4 órakor, és minden csütörtökön délutáni órákban.

" Tittelig minden kedden és pénteken reggeli 5 órakor, le- és fölfelé Eszéken át; a kedden elinduló gőzös Szegeddel kapcsolatban áll.

E gőzösök minden vasárnap és szerdán délutáni órákban Tittelből megérkeznek.

Vontatóhajók indulásai.

Pestről Bécsbe minden hétfőn és csütörtökön elindulnak; és minden szerdán és szombaton megérkeznek.

" Orsovába minden kedden elindul, és minden szerdán megérkezik.

Szolnokból Tokajra.

E gőzös-járást folyvást folytatattik, ha semmi akadály nem lép közbe, minden csütörtökön Szolnokból Tokajra; minden vasárnap Tokajból Szolnokra.

Pest, május 1-jén 1848.

Az első cs. kir. szab. dunagőzhajózási társaság főügynöksége.

Megjelenik e lap **minden este** Előfizethetni e lapra Pesten a Beimel-féle nyomdában (Al-Dunasor Piaristák épülete) és Emich Gusztáv könyvkereskedésében. — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM ÁRA 3 KR. PP.**